

Надії та сподівання

Все трудове життя Ніни Олександрівни сповнене любов'ю до льонарської справи. Ніна Кур'ята працювала ткалею на Рівненському льонокомбінаті. А через деякий час стала навчати юних ткаць у ПТУ-5

Кур'ята Ніна Олександрівна, 1976 р.

Історія мого життя

Кожне життя має свою історію: складну, просту, звичайну, як доля поведе. Ніна Олександрівна Кур'ята народилася 20 липня 1952 року в селі Данчиміст Костопільського району Рівненської області. Село досить гарне і з цікавою легендою походження його назви. Ніна Олександрівна розповідає:

— Односельці розказували, що в селі жив польський пан, який мав гарну доньку. Одного разу, переходивши річку, вона впала і втопилася. Після цього випадку пан вирішив побудувати новий міст. Село стали називати Доньчинміст. Через деякий час назву змінили на Данч-Тією дорогою на Рівне повинен був їхати Еріх Коу...

Конкурс професійної майстерності, 1989 р.

Спогади активного життя на льонокомбінаті

ві, де проводилися Всесвітні ярмарки текстилю, окремі зразки тканини Рівненського льонокомбінату були відзначені советними медалями. У міжвоєнний час...

...був хати Еріх Кох, і перед його приїздом був підірваний міст. Розлючені німці все село й спалили. За селом тягнувся великий ліс, який брав початок від полігону. Під лісом була одна хатина у якій жила сім'я і шестеро дітей. Ця хата була спалена першою, і у вогні згоріли її мешканці. Лише один маленький хлопчик дивом врятувався і втік. Він залишився живим і після війни. На тім місці зараз стоять хрести, які постійно нагадують про страшну історію. Те місце люди назвали «Хрести». Усі ці розповіді про село передаються з покоління на покоління.

Село, фактично, відродилося з попелу. У 1961 році батьки Ніни переїхали з хутора в новозбудовану хату у селі. Зараз там проживає брат. Усі діти порозліталися з родинного гнізда. Тато – Олександр Арсентійович – колишній водій із тридцяти восьмирічним стажем. Працював у Костопільському ЛГЗ і деякий час на швидкій допомозі. Мама – Варвара Григорівна – п'ятдесят два роки відпрацювала в колгоспі. Працювала ланковою та на фермі. Вона була матір'ю-героїнею, оскільки народила та виростила одинадцятьох дітей. Вона була нагороджена багатьма медалями та Золотою зіркою матері-героїні.

Варвара Григорівна встигала скрізь: і в колгоспі, і вдома. Колгосп об'єднував три села: Данчиміст, Мирне і Тихе. У господарстві був млин, вітряк, маслوبيя, дільнична лікарня. Головою колгоспу ім. XVII партз'їзду був Іван Антонович Кухарчук. Усе своє життя він відпрацював у цьому селі.

– У селі був дитячий садок, – продовжує свої розповіді пані Ніна. – Зараз кількість дітей там зменшилася, кімнати використовують за іншим призначенням: там розташований медпункт, а раніше навіть займала місце церква. До 1972 року церква була на кладовищі. Вона була дерев'яною, і її розібрали та все те дерево завезли на ферму і топили ним котел. Цього котла, в результаті, розірвало.

У 2009 році побудували нову церкву. Храмове свято – на Архистратига Михайла. У селі є дев'ятирічна школа, яку я закінчила в 1969 році. Далі поступила в Рівненське ПТУ-17, яке пізніше перейменували в ПТУ-5. Зараз це вже Державний центр профтехосвіти сервісу та дизайну.

Жителі нашого села працювали, в основному, у Костополі на виробництвах. Колись у колгоспі була польова та овочева бригади і ферма. Зараз життя ніби призупинилося. Але міні-ферма працює. Якийсь ентузіаст її організував, щоправда там лише 30 корів, але це вже початок. Сподіваємося, що розширення не за горами. Бо там живуть хороші, добрі й працьовиті люди.

Закінчивши у 1970 році навчання у ПТУ-5 та дочекавшись повноліття, юна ткаля відразу приступила до роботи. Її прийняли ткалею простого асортименту корпусу КТТ. У той час тільки перша черга працювала на повну потужність. На брезентовій дільниці Ніна працювала до 1972 року, далі її перевели ткалею складного асортименту корпусу побутових тканин (КБТ). Їй присвоїли п'ятий розряд. Також Ніна Олександрівна працювала ткалею жакардисткою на меблевих тканинах, далі дійшло до різного асортименту. Помічником майстра тоді був Безденежних Г.І.

У 1976–1978 рр. Ніна Кур'ята була секретарем комсомольської організації від Рівненського міського комсомолу. Навчалася заочно в текстильному технікумі, після закінчення якого в 1983 році отримала кваліфікацію – «технік-технолог ткацького виробництва».

У 1982 – 1985 рр. відбулася реконструкція корпусу побутових тканин. Замінювалися обладнання старих станків АТ-120 на безчовникові станки СТБ-220, одно- і двополотенні. Працювала інструктором, а пізніше майстром виробничого навчання. Директором ПТУ-5 у той час була Віра Андріївна Римар, а у 1985 році її змінив Ярослав Костянтинівич Семенюк. Він був переведений із льонокомбінату, де працював інженером з техніки безпеки.

– В училищі я була секретарем партійної організації, – говорить пані Ніна. – Ця робота мені була знайома, оскільки на льонокомбінаті теж працювала 2 роки на цій посаді. Жоден захід на комбінаті не проводили без погодження з партійною, профспілковою і комсомольською організаціями. Працювали на комбінаті в основному молоді люди.

У ПТУ-5 працювала майстром виробничого навчання до 1997 року. Далі в училищі пішло велике скорочення і довелося працювати на різних посадах. 8 років відпрацювала головою учнівського профспілкового комітету, членом обласного профспілкового комітету. Вона завжди була серед людей, любила людей, і їй завжди все вдавалося. Інакше не могло й бути. Мила русоволоса жінка легко спілкувалася як з молодими, так і старшими людьми. У відповідь вона теж отримувала повагу та любов від навколишніх. Але непомітно завершився час трудової кар'єри і підкрався час виходу на пенсію.

Льонокомбінат – ніколи не буде забутим

Підприємство, якому віддано 38 прекрасних років праці, забути неможливо. Льонокомбінат знали далеко за межами України. Він мав багато нагород. У Пловді-

випускали великий асортимент тканин побутового призначення: меблева, гардинна, скатертинна та костюмна тканина, полотно, кухонні, штучні та обрядові рушники. З Японії за асортимент були привезені високі нагороди.

В Арабських Еміратах великим попитом користувалося біле лляне полотно. У нашому місті для ресторанів та кафе замовляли набори скатертин та серветок.

У період, коли запустили лінію фотофільмпечаті, значно розширився асортимент льонокомбінату.

Ніна Олександрівна розповідає про льонокомбінат із захопленням, і водночас із сумом, бо все вже в минулому. Згадує вона про конкурси професійної майстерності, де вона займала перші місця. Переможцям вручали грошову премію, а за друге місце давали путівку на Чорне море чи в санаторій.

– За комсомольську роботу я була нагороджена путівками в Болгарію і Румунію. За профспілкову роботу нагороджувалася путівкою на теплоході «Адмірал Нахімов».

На льонокомбінаті крім основних виробництв працювали й допоміжні: шліхтувальні, підготовчі – чесальні, прядильні, а на завершення – ткацтво й обробка.

Були центральні ремонтні майстерні, де були встановлені токарні, фрезерні станки і міні-ливарний цех. Там було встановлене високотехнологічне обладнання, де з високою точністю виготовляли деталі та інструменти. Був свій рембудцех. Працівники цеху займалися ремонтом цехів комбінату. Без них було б дуже складно, майже неможливо.

Я була на екскурсії на теперішньому льонокомбінаті. Душа болить, коли згадуєш скільки праці туди вкладено, робота там завжди кипіла. А зараз голі стіни з грибок, зруйнований дах... У ткацькому цеху стояло до трьохсот верстатів, у чесальному – 5 машин, у равнічному – 7, у прядильному – 40, у снувальному – 8, у шліхтувальному – 5. І де це все поділося? Хто «допоміг» розвирити таке виробництво? Коли все аналізуєш, то здається, що ніби все перевернулося догори коренем. А дуже хотілося б, щоб молодь не вешталася по сумнівних закладах, а була зайнята роботою, щоб достатньо було робочих місць. Щоб кожна молода людина знайшла своє місце у житті.

Власнику льонокомбінату, Олегу Червонюку, хочу подякувати за його працю, за нову лінію та організацію робочих місць. Нехай у Вас усе ладиться! Удачі Вам, перемоги! Великої надії покладаємо на Вас.

– Лариса ГЛОВАЦЬКА